

အချစ်
ဟာသ
လုံးချင်း
ဝတ္ထုသစ်

ပြည့်ပိုင်ပါးအိပ်

ဂျင်းအင်္ကျီရောင် အချစ်၏
လေညင်းများ

ဂျင်းအကျီရောင် အချစ်၏ လေညင်းများ

“မင်း တို့ကောင်တွေက မိန်းမမာယာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ သိလား”

ဆရာကြီးအထာဖြင့် ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သကောင့်သားများက
‘ဒါလေးများ အဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေသေးတယ်’ ဟူသော သဘောဖြင့် သူ့ကို
မျက်မှန်ကုတ်ကာဝိုင်း၍ ကြည့်ကြသည်။

“ဒါလေးများကွာ ... မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာဆိုတာ ကလေး
သွားမေးရင်တောင် သိတယ် ...”

“ဒါဖြင့် ... အဲဒီ သဲကိုးဖြာက ဘာတွေလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး ...”

“အင် ...”

“ကလေး သွားမေးရင်တောင်သိတယ်”

ဟု ခပ်ကြွားကြွားဆိုတာ လှဦးက သူ၏ တန်ပြန်အမေးကြောင့်
‘အင်’ခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။

စောစောက သူ့ကို မျက်မှန်ကုတ်ကာဝိုင်းကြည့်နေကြသူများကိုပါ
သူဝေ့ကာကြည့်ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူကများ ထ၍ ဖြေမည်လဲဟု ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မင်းပဲ ဖြီးစမ်းပါဦး ... အဲလေ ... ပြောစမ်းပါဦး ...”

ထွဋ်မောင်က စကားမှားသလိုလိုဖြင့် တမင်နှိပ်ကွပ်ရင်း သူ့ကိုဆိုသည်။

“အေးပေါ့လေ ... မသိတာကို မသိတဲ့အကြောင်း ဝန်ခံတဲ့အနေနဲ့
ငါ့လိုဗဟုသုတ ဂျင်နရယ်နောလစ်ရှ် ပြည့်စုံတဲ့လူကို ဆည်းကပ်ပြီး
မေးမြန်းသမှုပြုလာတော့လည်း ဖြေရှင်းပြောကြားပေးရသေးတာပေါ့ ...”

မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမွန်းတင်ပြီး သူတို့ကို

နှိပ်ကွပ်လိုက်သော သူ့စကားအဆုံးမှာ ထွဋ်မောင်က . . .

“အေးပါ . . ကိုဘဝင်ရူးရယ် . . တံတွေးစင်လွန်းလို့ မြန်မာလိုပဲ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ . . .”

ဟု နှိပ်ကွပ်သည်။

သူကတော့ မျက်နှာပြောင်သူပီပီ ဘယ်သူဘာပြောပြော မောရုံသာရှိမည်ဖြစ်သော ကြောင်တောင်တောင် ပြောင်တောင်တောင်မျက်နှာကို ဆရာကြီးစတိုလ်ဖမ်းကာ တည်ရင်း . . .

“အေး . . . မင်းတို့ရဲ့ ဗဟုသုတဉာဏ်လေးတစ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့ မင်းတို့ပြောခဲ့သလို မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာဆိုတာက ရှေးရှေးတုန်းက ပညာရှင်ကြီးတွေ စစ်တမ်းကောက်ပြီး စာရင်းပြုစုခဲ့တာကွ . . . အခုက ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း . . .”

“ဟေ့ကောင် ဖြိုးတေဇ ဘိုလိုညှပ်ပြီး မပြောစမ်းနဲ့ကွာ . . တံတွေးစင်လွန်းလို့ . . .”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် လှဦးက အလျဉ်းသင့်တုန်း အခါ အခွင့်ဆိုက်တုန်း ဝင်၍ နှိပ်ကွပ်သည်။

“ဒီမှာ . . . လှဦး . . .”

“အေး . . . ပြော . . .”

“အင် . . . တာ . . . နေရှင်နယ် . . လူ့ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြောလက်စစကားမဆုံးခင်မှာ အဲဒီလိုဝင်ပြီး ဖြတ်ပြီးမပြောရဘူးဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား . . . မင်း မသိဘူးလား . . .”

“သိသားပဲ . . ကြည့်မရလို့ ဖြတ်ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲကွာ”

သူ့စကားကို လှဦးကပဲ ပတ်ခနဲ့ ပြန်၍ ဆိုသည်။

“အေးလေ . . . ငါဗဟုသုတဖြန့်ဝေပေးနေတာကို
တစ်ပါးသောသူတွေသိမှာစိုးလို့ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်စွက်ဖက်ပေမယ့်လည်း
သူတော်ကောင်းထုံး နှလုံးမူပြီးတော့ ပေါ်စရာရှိတာ . . အဲလေ . .
ပြောစရာရှိတာကိုတော့ ဆက်ပြောရမယ် . . အဲ . . စောစောကငါ ပြောတာ
ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ . . .”

“မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာဆိုတာ ရှေးလူတွေရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တဲ့ . . .
အဲဒီ အထိ ရောက်ပြီ . . .”

ထွဋ်မောင်က ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပင် ဝင်၍ ထောင်သည်။

“လျှာမရှည်နဲ့ . . . ငါမှတ်မိတယ် . . .”

သူ့စကားကြောင့် ထွဋ်မောင်မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာသွားသည်။

“အောင်မာမာ . . . မေးလို့လည်းဖြေရသေးတယ် . . ခွေးကောင် . . .”

“မေးတယ်ဆိုတာက ငါမှတ်မိလို့ မေးတာမဟုတ်ဘူး . . ငါ့ရဲ့စကားကို
မင်းတို့ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားလဲဆိုတာ Chacking , Chacking လိုက်ကြည့်တာ . .
. OK ပါတယ် . . မင်းတို့ကို ငါ ဆရာလုပ်ရကျိုးနပ်တယ်လို့ဆိုရမယ် . . မင်းတို့
ငါ့စကားတွေကိုမှတ်မိနေတယ် . . . OK ရှေ့ဆက်ရအောင် ”

တမင်ပင် ဆရာကြီးအထာဖမ်းနေသော သူ့စကားအဆုံးမှာ လှဦးက
လူမိုက်အထာဖြင့် လက်ဆစ်ကိုတဖျောက်ဖျောက်ချိုးရင်း အံ့ကြီးကြိတ်ကာ
ထွဋ်မောင်ကို ကြည့်သည်။ ပြီး . . .

“ထွဋ်မောင်ရေ . . .”

“ဘာလဲ သယ်ဂျင်း . . .”

“ဒီဝိုင်း သူရှင်းမယ်လို့ပြောထားလို့သော . . ငါ အတော်ကြီး
အောင့်အီးသည်းခံထားတာကွ . . အခု . . ငါ သည်းခံစိတ်တွေ

အတော့်အတော်ကြီးကို ကုန်ခမ်းလာပြီကွ .. ဒီဝိုင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှင်းပြီး
ဒီကောင့်ကို ပါးပိတ်တီးလိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ ... လုပ်လိုက်လေ ကြာသလား လို့ ...”

အတိုင်အဖောက်ညီနေသော သကောင့်သားနှစ်ကောင်ကို ကြည့်ပြီး သူ
ခွီးခနဲ ရယ်ဖြစ်သည်။ ပြီး ...

“မင်းတို့လား ငါ့ကို အာခံရဲမှာ .. ငါက သိုင်းလောကမှာ
ကျင်လည်လာတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ ...ကွ .. မင်းတို့လို အနက်ရောင်
သိုင်းသမားတွေကို ပျင်းသနားတယ် .. မှတ်ထား ...”

သူ့စကားအဆုံးမှာ လှဦးက ... ‘အောင်မာမာ’ ဟု ရေရွတ်ရင်း ဟက်ခနဲ
ရယ်သည်။

“ကဲပါ .. ပေါကြောင်ကြောင်တွေ ပြောမနေနဲ့ ... မင်းရဲ့စကားကို
ဆုံးအောင်ပဲ ဆက်ပြော ... ရှေးလူကြီးတွေပြောတဲ့ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာက
ဘာပြုတယ် ...”

ထွဋ်မောင်က စကားကို အစပြန်ကောက်ပေးသည်။

“အေး ... သူတို့စစ်တမ်းကောက်ခဲ့တဲ့ သဲကိုးဖြာက အခုဆို
နောက်တစ်ဖြာလောက် တိုးနေလောက်ပြီကွ .. အခုနေ မိန်းမမာယာ
ဘယ်နှဖြာရှိလဲမေးရင် ပိုပိုလိုလို သဲဆယ်ဖြာ၊ ဆယ့်တစ်ဖြာလောက်ပြောမှဖြစ်မယ် .
.. မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ... အခုခေတ်ကောင်မလေး တွေက တော်တော်ကြီး
တိုးတက်နေကြတာ မဟုတ်လား ... နောက်ပြီး မိန်းမတွေရဲ့ လက်နက်
ဘယ်နှမျိုးရှိလဲ မင်းတို့သိလား ...”

သူ၏ စကားအဆုံးမှာ လှဦးတို့နှစ်ကောင်က
အသီးသီးခေါင်းခါပြကြသည်။ သူက ‘မင်းတို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ’ ဟူသော သဘောဖြင့်

သကောင့်သားများကို အထက်စီးဆန်ဆန်ကြည့်ရင်း

ခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်ဖြစ်သည်။ ပြီး . . .

“အေး . . . ငါ အလွတ်ကျက်ထားတဲ့ အဲလေ . . ငါဖတ်ဖူး၊ မှတ်ဖူးတဲ့ ကျမ်းဂန်စာအုပ်တွေထဲ မှာတော့ မိန်းမတို့ရဲ့ ပရိယာယ် . . . တစ်နည်းပြောရရင် လက်နက်ပေါ့ကွာ . . . ရှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ ဆိုတယ် . . .”

“အဲဒါက ဘာတွေလဲ မင်းသိလို့လား . . .”

ထွဋ်မောင်က ‘မင်းမသိဘူးမဟုတ်လား’ ဆိုသော ပုံစံဖြင့် ပညာစမ်းသလို ဟန်ဖြင့်မေးသည်။

“သိပ်သိတာပေါ့ကွာ . . . ငါဆိုတဲ့ ဖြိုးတေဇရဲ့ ဗဟုသုတ စုံလင်မှုကို သိရဲ့သားနဲ့ မေးနေပြန်ပြီ . . အေး . . . အမေးရှိတော့လည်း အဖြေရှိတာပေါ့ . . . အဟမ်း . . .”

‘အဟမ်း’ ဟု ချောင်းဟန့်ဆိုးရင်းဆိုသော သူ့စကားကြောင့် လှဦးတို့နှစ်ကောင်က သူ့ကိုပေစောင်းပေစောင်းဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

“မိန်းမတို့ရဲ့ လက်နက်ရှစ်မျိုးက . . .

၁။ ပြုံးစိစိလုပ်ခြင်း

၂။ အသံထွက်အောင်ရာယ်ပြခြင်း

၃။ ကြောက်ဟန်ဆောင်ခြင်း

၄။ ရှက်စနိုးဟန်ဆောင်ခြင်း

၅။ မပွင့်တစ်ပွင့်ပြောဆိုခြင်း

၆။ မျက်စောင်းထိုးခြင်း

၇။ ငိုပြခြင်း

၈။ ခန့်ခန့်ပြောခြင်း

တဲ့ မှတ်ထားကြ . . .”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ထွဋ်မောင်တို့က ခေါင်းမညိတ်ချင်ညိတ်ချင်ဖြင့်
ညိတ်ကြသည်။

“သူကနေ ထပ်ဆင့်ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဂျင်နရေးရှင်တွေလည်း
အခုလောက်ဆို အတော် များလောက်ပြီကွနော် . . .”

လှဦးက မေးစေ့ကိုပွတ်ရင်းက ဆိုသည်။

“ဒါပေါ့ . . . ဝေးဝေးရှာနေစရာမလိုဘူး . . . ရှေ့ကဖုန်းပြောနေတဲ့
ကောင်မလေးကိုပဲ ကြည့် . . . ငါတို့ဘတ်ကိုကြည့်လိုက် . . . ပဲ တွေများပြီး
ခြေဟန်လက်ဟန်တွေနဲ့ စကားပြောလိုက်နဲ့ လုပ်နေတယ် . . .

ဒါ . . . စောစောက ငါပြောတဲ့အချက်တွေထဲက နံပါတ်အတော်များများနဲ့
အကျုံးဝင်နေတယ် . . . ဟောကြည့် ငါတို့ဘက်ကို ကြည့်ပြီးတော့
လက်တောင်ပြနေလိုက်သေးတယ် . . . တွေ့လား။”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ထွဋ်မောင်တို့နှစ်ကောင်က
သူ့အားထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် . . .

“အေးကွာ”

ဟုဆိုသည်။

“ဒီမှာ . . .”

“အမလေးဗျ . . . လန့်တာ . . .”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူတို့နောက်မှ ဆက်ခနဲ ထအော်လိုက်သော
အသံကြီးကြောင့် သူတို့သုံးကောင်သား လန့်သွားရသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို
ဒေါသမျက်လုံးများဖြင့် တွေ့ရသည်။ ၎င်းနှစ်ယောက်အနက်မှ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ခါးပင်ထောက်ထားလိုက်သေးသည်။

“ဘာလဲကွာ . . အလန့်တကြားနဲ့ . . .”

သူ ခပ်တည်တည်ပင် မျက်မှန်ကုတ်ကာ ခပ်ဆက်ဆက်ပင်
ပြန်မေးဖြစ်သည်။

“ဘာမှ မလဲဘူး . . ရှင်တို့ တရားကိုလွန်တယ် . . .”

“ဟ . . . ဘလိုင်းကြီးပါလား . . .”

လှဦးက ဓာတ်ရှင်မင်းသားစတိုင်လ်ဖြင့် ပခုံးတွန့်ရင်းဆိုသည်။

“ဘာဘလိုင်းကြီးရမှာလဲ . . . ရှင်တို့စောစောကပြောနေတဲ့
လက်ပြနေတယ်ဆိုတဲ့ လက်ပြနေတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရှင်တို့ကို
လက်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး . . ရှင်တို့ရဲ့နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့ကို ပြနေတာ . .
အရှက်လည်း မရှိဘူး . . ယောက်ျားကြီးတွေတန်မဲ့ ကွယ်ရာမှာ
အတင်းတုတ်နေကြတယ် . . .”

“လာပါ . . . ယွန်းရယ် . . . ပြောမနေပါနဲ့ . . .”

ခါးထောက်ကာ ကက်ကက်လန်အောင်ဆိုနေတာ
ဆတ်ဆတ်ကြွမလေးကို သူမ၏ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးက လက်ဆွဲရင်းက
ဆိုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ယွန်းရယ် ပြောမနေပါနဲ့ . . .”

ခပ်တည်တည်ပင် ‘ယွန်း’ ဆိုသော ကောင်းမလေးကို
သံယောင်လိုက်ကာ သူမ၏ သူငယ်ချင်း ပြောသလို သူ လိုက်ပြောဖြစ်သည်။

သူ့စကားအဆုံးမှာ ယွန်းဆိုသော ကောင်မလေးက

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ သွားသည်။ ပြီးမှ ဒေါက်ကန်ကန်ဖြင့် ...

“ရှင်က ဘာကိစ္စ ဝါဝါပြောသလို လိုက်ပြောနေရတာ လဲ”

“ရုတ်တရက်ဆို ယောင်တတ်လို့”

“ဘာမှ မုန်လာဥလုပ်မနေနဲ့ ... ရုပ်ကိုက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...”

“လာပါ ယွန်းရယ် ... သွားရအောင် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ယွန်းရယ် ... သွားတော့လေ .. အဲ .. ယောင်လို့နော် ..
ယောင်လို့ ...”

ဝါဝါဆိုသော ကောင်မလေး၏ စကားအဆုံးမှာ ထွဋ်မောင်ကပါ
စောစောက သူ့ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသလိုမျိုး သံယောင်လိုက်ကာ ဆိုသည်။

ပြီး ... တမင်ပင် ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ‘ယောင်လို့ နော် .. ယောင်လို့’ ဟု
စပ်ပြီးပြီးဆိုသည်။

“တောက် ...”

ကောင်မလေးက ‘တက်’ ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ရင်း
ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာသည်။ သူမ၏ နောက်သို့ သူမ၏ သူငယ်ချင်းဝါဝါက
ယောင်ပေ ယောင်ပေဖြင့် ကပ်လိုက်ကာသွားသည်။

“ဟကောင် တေဇာ .. မျက်တောင်လေးဘာလေး ခတ်ဦး”

ထွဋ်မောင်က ယွန်းဆိုသော ကောင်မလေး သွားရာဆီ
လိုက်ငေးနေသော သူ့ကို ပခုံးပုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“တောက် ... တွေ့ဆုံမှုရဲ့ အစက မလှဘူးကွာ ..”

ရုတ်တရက်ကြီးဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ လှဦးက ...

“မင်းက ဘယ်လိုတွေ့ချင်လို့တုံး ...”

ဟုဆိုသည်။

“တကယ်ဖြစ်သင့်တာက ဓာတ်ရှင်တွေထဲမှာလို ယွန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လမ်းလျှောက်နေ . . . အဲဒီ အချိန်မှာ လူဆိုးရုပ်ပေါက်နေတဲ့ မင်းတို့နှစ်ကောင်က ယွန်းရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို လုပြေး . . . အဲဒါကို ငါက တွေ့ . . . နောက်ပြီးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါက အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်တွေနဲ့ ချေမှုန်းတိုက်ခိုက် အနိုင်ရ . . .

အတုံးအရုံး အလူးအလိမ် လဲနေတဲ့ မင်းတို့လက်ထဲက ယွန်းရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဟန်ပါပါလှမ်းယူ . . ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေတဲ့ပုံစံနဲ့ ယွန်းဆီကို လျှောက်သွားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပြန်ပေး . . .

အဲဒီ မှာ ယွန်းက စိုးရိမ်စိတ်တွေပြည့်နှက်နေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေရာက အထင်ကြီးလေးစား အားကိုးချင်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ . . . ရွန်းလဲနေအောင် ကြည့်ပြီး . . .”

“တော်ပါတော့ကွာ . . . မင်းဘတ်က အရမ်းနစ်နာတဲ့ ဇာတ်ကွက်ကြီးကို ဆက်ပြောမနေပါနဲ့ တော့ . . . ငါတို့ မင်းကို အားနာလို့ပါ . . .”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် ထွဋ်မောင်က ထိုသို့ ခပ်ထွေထွေပင်ဆိုသည်။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် စကားကို ဆက်ဖြစ်သည်။

“တယ်တော်တဲ့ လူပါလားဆိုပြီးတော့ အရည်လဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရွန်းရွန်း . . စားစား ကြည့်ပြီးတော့ ‘ဘာ . . . ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်’ ဆိုပြီးတော့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ မေးတယ် . . မေးဆို သူက ငါ့ရဲ့ ခုံညားတဲ့သွင်ပြင် . . ဓာတ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အက်တင်တွေကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်သွားရှာတာကိုး . .

..

ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်စထက်တစ်စ ရင်းနှီးသွား . . အဲ . . နောက်ဆုံး

ဇာတ်သိမ်းလည်းရောက်ရော ..”

“မင်းက ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို သွေးကင်ဆာနဲ့သေသွားတယ်ကွာ
..ကဲ ...”

သူ့စကားပင်မဆုံးသေး ... လှဦးက .. သူ့ဇာတ်သိမ်းကိုဝင်ကာ
အဆုံးသတ်ပေးသည်။

အားရပါးရပင်ဆိုရင်း .. ‘ကဲ’ ဟု အရသာရှိရှိ အဆုံးသတ်ပစ်သည်။

သူ ဘာမှမဆိုဖြစ်။

လှဦး၏ စကားကို သဘောကျစွာပင် ရယ်ဖြစ်သည်။

ဒီခေတ်မှာ .. ယောက်ျားတွေရဲ့ မာယာက နင်တို့ပြောသလို
မန်ကျည်းအပင်လေးဆယ် ... ဘာညာ ဘာညာတွေမကတော့ဘူး ...
ခေတ်နဲ့အပြိုင် တိုးတက်လာကြပြီ .. ငါတို့မိန်းမတွေကိုကျတော့ မာယာများသလေး
ဘာလေးနဲ့ .. သူတို့ ယောက်ျားတွေကမှ ရှေးတုန်းကဆို မာယာကို
သင်ခန်းစာတစ်ခုအနေနဲ့ကို သင်ကြရတာ .. အခုလောက်ဆို သူတို့ရဲ့ မာယာက
မန်းကျည်းပင်လေးရာစာရှိရောမယ်”

“ဟုတ်လား ...”

သူမ၏ စကားအဆုံးမှာ ဝါဝါက ‘ဟုတ်လား’ ဟုဆိုသည်။ သင်းသင်းက .

“ဆိုပါဦး”

ဟု စကားကိုထောက်သည်။

“နင်တို့လည်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား .. ရှေးတုန်းက
မင်းညီမင်းသားတို့ ၊ ဘာတို့က တက္ကသိုလ်သွားပြီး အဋ္ဌာရသဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို
သင်ကြရတယ်ဆိုတာ .. အဲဒီ အဋ္ဌာရသဆယ့်ရှစ်ရပ် ထဲမှာ မာယာကလည်း

ကိုစိတ်တစ်ခုအနေနဲ့ ပါတယ် ...”

“လုပ်ပါဦး .. အဲဒီ အဋ္ဌာရသ ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို ..”

သင်းသင်းက သူမ၏ စကားကို ထောက်သည်။

“အစီအစဉ်တော့ ကျချင်မှကျမယ် .. ငါမှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောပြရရင် ...

၁။ အကြားအမြင်သုတအတတ်

၂။ ဓမ္မသတ် တတ်ကျွမ်းမှုအတတ်

၃။ သင်္ချာဆိုင်ရာအတတ်

၄။ စူး၊ ဆောက်အစရှိတဲ့ ဗိသုကာအတတ်

၅။ လောကနီတိအတတ်

၆။ ယတြာအတတ်

၇။ ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ ဂီတ၊ ပညာအတတ်

၈။ လက်ပစ်အတတ်

၉။ လေးမြားအတတ်

၁၀။ စကားဟောင်း ရှေးကျမ်းဂန်အတတ်

၁၁။ ဆေးပညာအတတ်

၁၂။ ရယ်ရွှင်ဖွယ်အတတ်

၁၃။ ဗေဒင်အတတ်

၁၄။ လှည့်ပတ်ဖြားယောင်းတတ်သော မာယာအတတ်

၁၅။ ဆန်းကျမ်းအတတ်

၁၆။ သံတမန်အတတ်

၁၇။ မန္တန်အတတ်

၁၈။ သဒ္ဒါတတ်ကျွမ်းမှုအတတ်

ဆိုပြီးတော့ ဆယ့်ရှစ်ခုရှိတယ် . . ငါပြောပြတဲ့ အဲဒီ မာယာ

သင်ခန်းစာမှာကိုပဲ မာယာကိုးမျိုးကို ပြန်ခွဲထားသေးတယ် . .”

“ဟင် . . . ရှုပ်လှချည်လား . . .”

သူမ၏ စကားအဆုံးမှာ . . . ဝါဝါက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်းဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီ ကိုးမျိုးကို ရှင်းပါဦးဟ”

သင်းသင်းက ထုံးစံအတိုင်း စကားထောက်ပေးသည်။

“ငါ သိထားသလောက် ပြန်ပြောပြမယ် . . . အဲ . . . အစီအစဉ်ကတော့
ကျချင်မှ ကျမယ်နော်”

“ရပါတယ် . . . အရေအတွက် ကိုးခုပြည့်ရင်ပြီးရော . . .”

ဝါဝါက ဆရာမကြီးအထာဖြင့် ဆိုသည်။

“ယောက်ျားမာယာ ကိုးမျိုးက . . . နံပါတ်တစ်-

အမျိုးဂုဏ်ကိုပြတတ်ခြင်း . . . ငါ့အဖေက ဆရာဝန်ကြီး . . . ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး . .
ဘာကြီးညာကြီး . . . ငါ့ဦးလေးက ဘာ . . . ငါ့အန်တီက နိုင်ငံခြားမှာ . . .
အဲဒါမျိုးတွေပေါ့ဟာ . . .”

“ဒါကတော့ ငါတို့မိန်းကလေးတွေလည်း ကြွားတတ်ကြတာ ပါပဲ . . ကဲ .
. နံပါတ်နှစ်ကို လုပ်ပါဦး . . .”

သင်းသင်းက လက်နှစ်ချောင်းကို ထောင်ရင်းဆိုသည်။

“နံပါတ်နှစ်က ပညာ၏ ဂုဏ်ကိုပြတတ်ခြင်း . . အဲ . . ဒါကတော့

ရှင်းပါတယ် ..နံပါတ်သုံးက ပစ္စည်း၏ ဂုဏ်ကို ပြတတ်ခြင်းတဲ့ ...”

“နင်ပြောသမျှတွေအားလုံးနဲ့ ငါတို့သင်တန်းက ငကြွားတွေနဲ့က တစ်ထပ်တည်းပဲ ...”

ဝါဝါက ခေါင်းကိုညိတ်ရင်းကဆိုသည်။

“ကဲ ...ဆက်ပါဦး ...”

ဟု သင်းသင်းကဆိုသည်။

“နံပါတ်လေး ... ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ပြုတတ်ခြင်း၊ နံပါတ်ငါး ... အစဉ်မပြတ် နောက်ယောင် ခံခြင်း ...”

“မှန်လိုက်လေ ယွန်းရယ် ..ကဲ ..နံပါတ်ခြောက် ဆက်ပါဦး ...”

သင်းသင်းက အံ့ကြိတ်ကာပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသည်။

“နံပါတ်ခြောက်က မြွေကပင့်ချီးမွမ်းတတ်ခြင်းတဲ့ ..”

“ဟင် ...ဒါဖြင့် ဟိုကောင် ငါ့ကို ဒီနေ့ပိုလှလာတယ်လို့ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်ဆက်နေတာတွေက မာယာတွေပေါ့ ..ဒါပေမယ့် ငါက တကယ့် တကယ်ကြီးလှနေတာဆိုတော့လည်း အမှန်တိုင်းချီးမွမ်းတာလည်း ဖြစ်မှာပါ ... ကဲ ကဲ ..နံပါတ်ခုနစ်ကိုဆက်ပါဦး ...”

ဝါဝါက ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသည်မို့ သူမ ပြုံးဖြစ်သည်။

“နံပါတ်ခုနစ်က အဝတ်အစားပြောင်းလဲ ဝတ်ဆင်တတ်ခြင်းတဲ့ ...”

သူမ၏ စကားအဆုံးမှာ သင်းသင်းက ခေါင်းခါသည်။

“ဒီအချက်ကိုတော့ ငါ သိပ်သဘောမကျဘူး ... နင်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့် . လူပဲ အဝတ်အစား မလဲလို့ရမလား .. ပေနေရင်လည်း ဒီအတိုင်း ဆက်ဝတ်ရမှာလား ...”

“အာ . . . သင်းသင်း နင်ကလည်း ခုံးဝေးလိုက်တာဟာ . .

တစ်နေ့တည်းနဲ့ Show ထုတ်ချင်လို့ အဝတ်အစားသုံးလေးစုံလဲတဲ့လူတွေကို ပြောတာနေမှပေါ့ဟ . . ဥပမာဓာတ်ရှင်မင်းသား လို လူတွေပေါ့ . .”

“ဘယ်ကလာ ဝါဝါရယ် . . သူတို့က အလုပ်သဘောအရ လဲရတာ ပါ . .

အဲဒီ လို ပြောလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ . . ကဲပါ . . အဲဒါအသာထား . . ယွန်း . .

နံပါတ်ရှစ်နဲ့ကိုးကိုဆက်ဦး . . .”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းနေသော ဝါဝါတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း သူမပြုံးဖြစ်သည်။

“နံပါတ်ရှစ်က ကိုယ်ကာယ တောင့်တင်းမှုကို ပြတတ်ခြင်း . . .

နံပါတ်ကိုးက အစားအသောက် လက်ဆောင်များပေးကမ်းခြင်းတဲ့ . . . ငါပြောတဲ့

ကိုးချက်က ရိုးရိုးသားသားလုပ်တာ မျိုးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် . .

မရိုးမသားလုပ်တာမျိုးကို ပြောတာ . . .

ဥပမာ . . အစားအသောက် လက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုပါစို့ . .

ရိုးရိုးပေးတာနဲ့ ဆန်းဆန်းပေးတာက ကွာပါတယ် . . ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား . . .”

သူမ၏ စကားကို သင်းသင်းတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဝါဝါက . .

.

“အင်း . . နင်က ယောက်ျားတွေကိုနင်သိထားသမျှ ပေတံကြီးတွေနဲ့

တိုင်းတိုင်းနေတယ်နဲ့ တူတယ် . . နင်ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း

ရှားလဲဆိုတာ ငါသိပြီ . . နင်က ယောက်ျားလေးတွေကို အထင်မှမကြီးတာကိုး . . .”

“မှားတယ် ဝါဝါ . . ငါက ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတာမဟုတ်ဘူး

. . . အထင်ကြီးစရာ ယောက်ျားလေးကို မတွေ့တာ”

သူမစကားကြောင့် ဝါဝါက ပခုံးတွန့်သည်။

ပြီး တစ်နေရာ ကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးရင်း သူမတို့နှစ်ဦးကို ‘ကြည့်ပါဦး’ ဆိုသည့် သဘောဖြင့် မေးငေါ့ပြသည်။

ဝါဝါ မေးငေါ့ ပြရာဆီကြည့်လိုက်တော့ ဟိုတစ်နေ့က သူမကို လှောင်လွှတ်လိုက်သော မျက်နှာပြောင်ချော်ချော်နှင့်လူကို သူ့ဘော်ဒါများနှင့် သူမ တွေ့လိုက်ရသည်။

“လူက ရွတ်နောက်နောက်နေလို့သာ ခပ်တည်တည်နေရင် လုံးဝ မင်းသားပဲ . . .”

ဝါဝါက ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်သည်။

“ရုပ်ဖြောင့်တာ မဖြောင့်တာတော့ မသိဘူး . . . လူကတော့မျက်နှာရူး . . . ဟိုနေ့က ကိစ္စမှာပဲကြည့် . . . ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်လို့ကို မရဘူး . . .”

“မကြည့်ချင်လည်း မရဘူး ယွန်းရေ . . . ဒီသင်တန်းတက်နေသရွေ့ ဒီလူနဲ့ဆုံနေမှာပဲ . . . သူလည်း ငါတို့လိုပဲ သင်တန်းတက်နေတာ . . . တစ်ခန်းတည်း ဖြစ်မနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် . . .”

သူမကို ဆိုလာသော သင်းသင်းကို သူမ ကြည့်ဖြစ်သည်။ ပြီး . . .

“သူ ဒီသင်တန်းတက်နေမှန်း နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ . . .”

“ဒီလိုပဲ စုံစမ်းထားတာ . . .”

“ဘာရယ် . . . စုံစမ်းထားတာ . . . ဒီလို အူကြောင်ကြောင်ရဲ့ အကြောင်းကိုများ နင်မို့လို့ စုံစမ်းတယ် သင်းသင်းရယ် . . . အလကား ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် . . .”

သူမ၏ အပြစ်တင်စကားကြောင့် သင်းသင်းက လျှာတစ်လစ်ဖြင့် ဇက်ကိုပုသည်။

ပြီး . . .

“အဟီး . . . တမင်စုံစမ်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ . .

ရုပ်ကလည်းဖြောင့် . . . စီးလာတဲ့ကားကလည်း မိုက်တော့ တခြား

ကောင်မလေးတွေနဲ့ စကားစပ်မိရင်းက သိတာ . . နာမည်တောင်ပြောပြရဦးမလား .

..”

“ပြောပြမနေနဲ့ . . . မသိချင်ဘူး . . .”

လက်ခါပြရင်း သူမ ဆိုဖြစ်သော်လည်း သင်းသင်းက . . .

“ဖြိုးတေဇတဲ့ . . . ယွန်းရဲ့ . . .”

ဟု ဆိုဖြစ်အောင် ဆိုသည်။ ဝါဝါက . . .

“နာမည်ကလည်း မိုက်သားပဲ . . .”

ဟုဆိုသည်ကို သူမကတော့ နှာခေါင်းရှုံ့ဖြစ်သည်။

If a woman speak two words,

Take one and leave the other.

မိန်းမတစ်ယောက် စကားနှစ်ခွန်းဆိုလျှင်

တစ်ခွန်းကို လက်ခံယူ၍ တစ်ခွန်းကိုကားပယ်ပါ။

African Proverb

“အဲဒီ စကားပုံကို . . ငါထောက်ခံတယ် တေဇ”

သူရွတ်ဆိုပြသောစကားပုံကို ထွဋ်မောင်က ထိုသို့အားတက်

သရောဆိုရင်း ထောက်ခံသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထောက်ခံတာတုံး . . .”

လှဦးက မျက်ခုံးပင့်ရင်း ထွဋ်မောင်ကိုမေးသည်။ ထွဋ်မောင်က . . .

“ငါအရင် ရည်းစားနဲ့တုန်းက အဲဒီ စကားပုံလိုပဲ ကျင့်သုံးခဲ့တာကွ ...

ဥပမာကွာ .. ကောင်မလေးက ‘ကိုကိုလက်ဆောင် တစ်ခုဝယ်လာပေးမယ် ...
ညီမလေးကိုလည်း လက်ဆောင်တစ်ခုခုပြန်ဝယ်ပေး’ လို့ပြောလာခဲ့ရင်
ပထမတစ်ခုကို လက်ခံပြီး ဒုတိယ တစ်ခုကို ပယ်လိုက်တယ် ... အဲဒီ လို ...”

“ဒါတော့ မင်းအကျင့်မကောင်းတာပေါ့ ...

သူများပေးတာကျတော့ယူပြီး ကိုယ်ကကျတော့ ပြန်မပေးဘူး ... အဲဒါကြောင့်လည်း
ဟိုက ထားခဲ့တာနေမှာ ...”

လှဦးက အခွင့်အရေးရတုန်း ထွဋ်မောင်ကို နှိပ်ကွပ်လိုက်သည်မို့
ထွဋ်မောင်တစ်ယောက် ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ကိုယ်က လက်ဆောင်ပေးရဲ့သားနဲ့ သူက ပြန်မပေးလို့
အရှုံးအမြတ်တွက်ပြီးဖြတ်သွားရင် တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ ..
စောစောစီးစီးမပတ်သက်ဖြစ်တော့တာ ကောင်းတယ် ... မိန်းကလေးတစ်ရာမှာ
ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်က ဒီလိုပါပဲကွာ ... အချစ်စစ်နဲ့မဟုတ်ဘဲ စီးပွားတွက်တွက်ပြီး
ရည်းစားထားကြတာများတယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ လှဦးက ခေါင်းခါသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ တေဇရ ...

မိန်းကလေးတွေလည်းသင်္ချာတတ်တာပဲ တွက်မှာပေါ့ ...

တစ်ဘဝလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ သူ့ဘတ်ကိုယ့်ဘတ်ကတော့ တွက်မှာပဲ .. ဒါ
မဆန်းပါဘူး .. သူတို့တွက်တာက ပစ္စည်းဥစ္စာထက် ရည်းစားတစ်ယောက်ရဲ့
ယုယမှု ၊ ဂရုစိုက်မှုကို ပိုလိုချင်ကြတာပေါ့ ...”

လှဦး၏ စကားကို သူ ဟက်ခနဲ ရယ်ဖြစ်သည်။

“အေး ... ငါကတော့ ဒီကနေ့အထိ မင်းပြောတဲ့ ကောင်မလေးမျိုး
မကြုံဖူးသေးဘူး ..”

“ဘယ်ကြုံမလဲ . . မင်းရည်းစားထားဖို့ တိုင်တွဲပေတံမှာ
သံသယတွေပါနေတာကိုး . . . ဒီတော့လည်း တွေ့သမျှအပြစ်တွေချည်းမြင်ပြီး
ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားဖြစ်တာ . . .”

လှဦး၏ စကားက ဟုတ်သလိုလိုရှိသည်မို့ သူဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။
လမ်းကိုသာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စားပွဲမှထသွားသောကောင်မလေးများကို ဘာရယ်မဟုတ်
လိုက်ကြည့်ဖြစ်သည်။ မမှတ်မိစရာအကြောင်းတော့မရှိ။ ရုပ်ကလေးက
ချစ်စရာကောင်းရက်နှင့် စွာတေးလန်နေသော ဟို တစ်နေ့က ယွန်းဆိုသော
ကောင်မလေး။ သူမတို့အုပ်စုက သူတို့ကိုမမြင်။

သူမတို့ထသွားသောဝိုင်းမှာပဲ သူတို့ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ဒီမှာ ဖုန်းကျန်ခဲ့ပါလား . . .”

ထိုင်ထိုင်ချင်းမှာတွေ့ရသော စားပွဲပေါ်မှဖုန်းကို
သူကောက်ကိုင်ရင်းရေရွတ်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းမှာ တွဲလောင်းကျနေသည့် Yoon ဆိုသော Key Change
ကိုကြည့်ပြီးယွန်းဆိုသော စွာကျယ်မလေး၏ ဖုန်းမှန်းသူ သိလိုက်ရသည်။ ‘အဲဒီ မှာ
စတွေ့တာပဲ ’ ဟု သူတွေးရင်း ပြုံးဖြစ်သည်။

“ဟို အာကျယ်မလေး ဖုန်းကွ . . .”

“ဘာလဲ မင်းက ဇာတ်လမ်းရှာမလို့လား . . . တေဇ”

လှဦးက ပြုံးစိစိဖြင့် သူ့ကိုမေးသည်။ သူ ခေါင်းခါပြဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း ပြဿနာရှာမလို့ . . . အပျင်းပြေပေါ့ကွာ . . . ကဲ . . . ကဲ . . .
အမြန်ဝိုင်းပြောင်းရအောင် . . .”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်နေသော

ထွဋ်မောင်တို့နှစ်ကောင်က ဘေးတိုင်မှိုင်းကို ပြောင်း၍ ထိုင်သည်။ ယွန်း ဖုန်း၏ ပါဝါကို သူ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အခုထိ သူ့ဖုန်းပျောက်နေတာ သိပုံမရဘူး...”

အတန်ကြာသည်အထိ တစ်ယောက်မှပေါ်မလာသောအခါ လှဦးက ဘေးဘီကို ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပျာယီးပျာယာဖြင့် သူမတို့အုပ်စုရောက်လာ ကြသည်။ ဆိုင်မှာ လူရှင်းနေပြီး သူမတို့ထိုင်သွားသော ခုံ၏ ဘေးမှာ သူတို့ဝိုင်းနှင့် အခြားတစ်ဝိုင်း နှစ်ဝိုင်းသာ ရှိသည်။

သူမတို့က သူမတို့ထိုင်ခဲ့သော ဝိုင်းနှင့်အနီးဆုံးဝိုင်းမှာ ထိုင်နေသော သူတို့ဝိုင်းရှိရာကို စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

ထိုအုပ်စုထဲမှာမှ ဝါဝါဆိုသော .. ကောင်မလေးက အနားမှဖြတ်သွားသော စားပွဲထိုးအား ...

“ဟို ... ဒီ ... ဝိုင်းမှာလေ ... ဖုန်းကျန်ခဲ့လို့ တွေ့မိသေးလား...”

“မတွေ့မိဘူး .. ခင်ဗျ...”

စားပွဲထိုးက ခေါင်းခါရင်း ဖြေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲဟယ် ... Hand Set က ဝယ်ထားတာတောင် မကြာသေးဘူး...

.”

သူမက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်ဆိုသည်။

“အဟမ်း .. အဟမ်း .. ညီလေးရေ .. အစ်ကိုတို့

ဖုန်းတစ်လုံးကောက်ရထားတယ်ကွာ ... လာစုံစမ်းတဲ့လူရှိရင် ကိုယ်တို့ဆီလွှတ်လိုက် ...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ သူမတို့ဆိုနေသောစကားတို့ကို ကြားသော်လည်း
တမင်မကြားယောင်ပြု ကာ စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသော
စားပွဲထိုးအား အသံမြင့်ပြီး သူ လှမ်းအော်ဖြစ် သည်။

သူ့အသံအဆုံးမှာ သူမတို့အုပ်စုက တစ်ယောက်မျက်နှာကို
တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

ပြီး သူတို့ဝိုင်းရှိရာကို ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့်
လျှောက်လာကြသည်။

“ဒီမှာ ဒီက ကောက်ရထားတယ်ဆိုတဲ့ဖုန်းကလေး ... အဲဒါ .. သူ့ဖုန်း ..
.”

ဝါဝါဆိုသော ကောင်မလေးက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်းဆိုသည်။

သူမကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေ၍ လားတော့မသိ ...
တစ်ဖက်ကို မျက်နှာ လွှဲထားသည်။

“ကိုယ် စောစောက စားပွဲထိုးကို လှမ်းအော်လိုက်တာ
ကြားလို့ရောက်လာတာ ထင်တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ...”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဝါဝါက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်းဆိုသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကောက်ရထားတဲ့ ဖုန်းပိုင်ရှင် ဟုတ်လား ...
မဟုတ်လား မသိဘဲနဲ့ ကိုယ် က ပြန်မပေးနိုင်ဘူး ...”

“ဘာပြောတယ် ...”

သူ့စကားအဆုံးမှာ တစ်ချိန်လုံးနှုတ်ပိတ်နေသော သူမက
နီမြန်းသောမျက်နှာဖြင့် ခပ်ဆောင့် ဆောင့်ဆိုသည်။

ပြီး တစ်လက်စတည်းပင် ...

“ရှင်ပြောတဲ့ပုံစံက ကျွန်မတို့ကပဲ ကိုယ်ဖုန်းမဟုတ်ဘဲနဲ့
လာတောင်းနေတဲ့ အတိုင်းပဲ ... ကျွန်မတို့က လူလိမ်မဟုတ်ဘူး ... နာလည်လား .
..”

သူမ၏ စကားကြောင့် သူ ဟက်ခနဲ ရယ်ဖြစ်သည်။

“သူခိုးက ခိုးပါတယ်လို့ မပြောသလို လူလိမ်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ
လူလိမ်ပါလို့ ဘယ်ပြော မလဲ ... လူလိမ်ဆိုတာ ချို့ပေါက်နေတာမှမဟုတ်တာ ...”

“ဘာ ...”

သူမက ဒေါသတကြီးဖြင့် ‘ဘာ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

“မင်းရဲ့ဖုန်းပါဆိုရင်လည်း ဖုန်း အမျိုးအစားရယ်၊ ဖုန်းမှာပါတဲ့
အမှတ်အသားပါခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီ အမှတ်အသားကို ပြောမှပေါ့ ... ဒီအတိုင်းကြီး
ကျွန်မရဲ့ဖုန်းပါလို့ ပြောရုံနဲ့ထုတ်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်မဖုန်းပါလို့ပြောတဲ့လူ
ဆယ်ယောက်လာရင် ကောက်ရတဲ့လူက ကြားထဲကနေ ကိုးလုံးစိုက်နေရ မှာပေါ့ကွ .
..”

“ရှင် ... ရှင် ...”

သူ၏ ကပ်တီးကပ်ဖဲ့အဆိုကြောင့် သူမဒေါက်ကန်ကန်ဖြင့် ‘ရှင်’ ဟုဆိုပြီး
စကားမဆိုနိုင်ဘဲ မျက်နှာကြီးနီကာနေသည်။

“ဪ ... သူ့ဖုန်းကလေ ... Nokia အမျိုးအစားပါ ... Hand Set ရဲ့
Model က ... N 97 အနက်ရောင်ကလေး ...”

ဝါဝါဆိုသော ကောင်မလေးက ဘေးမှနေဝင်၍ ပျာပျာသလဲပင် ဆိုသည်။

“အင်း ... ဖုန်း Model ရော၊ ဖုန်းအရောင်ပါ မှန်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့်
ဖုန်းမှာပါတဲ့ အမှတ် အသားရှိလား ...”

သူ့အမေးကို သူမက မဖြေ။ သူ့ကိုသာ ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်ကာနေသည်။

ဝါဝါဆိုတာ ကောင်မလေးကပင် ...

“ရှိတယ် ... ရှိတယ် ... Yoon ယွန်းဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးပါတဲ့ Key Change တပ်ထားတယ် ...”

ဝါဝါ၏ စကားအဆုံးမှာ သူ ခေါင်းကိုညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

“မှန်ပါတယ် ... Hand Set ရဲ့ Model ရော၊ အရောင်ရော ... Key Change ရော အကုန်မှန်တယ် ... ဒါပေမယ့် ...”

“ဒီမှာ ... ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ... ပိုင်ရှင်မှန်းလည်း သိနေပြီပဲ ပေးလိုက်တော့ပေါ့ ... အခု ပြန်မပေးချင်လို့ ... တမင်ရစ်နေတာ မဟုတ်လား ... မပေးချင်ရင်လည်း မပေးဘူးလို့ မြောင်ပဲပြောလိုက် ...”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ သူမက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ငိုသည်။

“ဟဲ့ ... ယွန်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ... သူမေးတာလည်း မမှားဘူးလေဟာ ... နင်ကလည်း ...”

“အလကားပါဟာ ... မပေးချင်လို့ ရစ်နေတာ ... မပေးချင်လည်း နေပလေ့စေ ...”

“အာ ... ဘယ်လိုနေလိုရမလဲ ... နင်ပဲ ဒီ Hand Set ကို လိုချင်လွန်းလို့ အိမ်ကဝယ်မပေး တဲ့ကြားက ငါ့ဆီက သုံးသိန်း ... သင်းသင်းဆီက သုံးသိန်း ... ချေး ... ပြီး ... တော့ ...”

“ဝါဝါ ... နင်ငါ့ကို အရှက်ခွဲနေတာလား ...”

ဝါဝါဆိုသော ကောင်မလေး၏ အူကြောင်ကြောင်နှင့်ဆိုသော စကားမဆုံးခင်မှာပင် သူမက နီမြန်းနေသော ရက်ပဲပဲမျက်နှာဖြင့် အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်သည်။

ထိုအခါမှ ဝါဝါက . . .

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ . . . ငါ ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်”

ဟု ခေါင်းကုတ်ရင်း ရေရွတ်သည်။

“နင်တို့ ငါ့ပိုက်ဆံကို သိန်းဆယ်နဲ့ချေးတုန်းက ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြဘူး . . နင်တို့ပိုက်ဆံ လေး သုံးသိန်းလောက် ယူမိကာမှ တစ်ကမ္ဘာလုံး သိတော့မယ် . . တော်ပြီ သွားတော့မယ် . . .”

အသားကုန်ရှက်နေတာ မျက်နှာဖြင့် ချာခနဲ သူမ လှည့်ထွက်ကာသွားသည်။

“ယွန်း . . . ယွန်း . . .”

သင်းသင်းဟု စောစောကမှ သိလိုက်ရသောကောင်မလေးက သူမနာမည်ကိုခေါ်ရင်း လိုက် သွားသည်။ ဝါဝါဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း သူတို့ဝိုင်းနားမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ရှင်တို့ဖုန်းကို ပြန်ပေးမှာလား . . မပေးဘူးလား . . ရှင်တို့လုပ်တာနဲ့ ရှုပ်ကုန်ပြီ . . .”

“ပေးမှာပါ . . .ရော့ . . .ရော့ . . .”

သူမတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု၏ ကလေးဆန်မှုတို့ကို ကြည့်ပြီးသူ ရယ်ချင်ပက်ကျိနှင့်ပင် ဖုန်းကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“စောစောကတည်းက ပေးလည်းရရဲ့သားနဲ့ . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဝါဝါက ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်ဖြင့် ထွက်ကာသွားသည်။

“ဟေ့ . . . ကျေးဇူးတင်စကားလေးတောင် မပြောတော့ဘူးလား . . .”

လှဦးက နောက်မှနေလိုက်အော်သည်။ ဝါဝါက ဆက်ခနဲလှည့်ပြီး
မျက်စောင်းထိုးကာ ပွစိပွစိ ရွတ်ပြီး ဘောက်ဆက် ဘောက်ဆတ်ဖြင့်
ထွက်ကာသွားသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် သူတို့သုံးကောင်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

နောက်တစ်ခါ သူမနှင့်ဘုကျဖို့ ဆုံလာခဲ့သည်က ယုဇနပလာဇာမှာ
ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားဝတ် ရော၊ အမျိုးသမီးဝတ်ပါ ရနိုင်သော
ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူမက အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ကြည့်ကာနေ သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် သူမကိုမြင်သည်နှင့် သူ အသည်းအသန်
စချင်လာသည်။ သူကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် သူမက ဖျက်ခနဲ လှည့်အကြည့်နှင့်
အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

သို့သော် သူမက တည်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးကာ
မမြင်ချင်သလိုပုံစံ လုပ်ကာသွားသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမကို သူ ပို၍ စချင်လာသည်။ သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ
သူမ၏ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော ဝါဝါနှင့်သင်းသင်းတို့ ရှိနေကြသည်။

သူ့ဘေးမှာတော့ ထွဋ်မောင်တစ်ဦးတည်းသာ ပါသည်။ လှဦးက
အလှူတစ်ခုသွားနေသည်မို့ ပါမလာခဲ့။

“လာ . . . ဟေ့ကောင် . . . အဲဒီ ကလေးမကို ပညာပေးရအောင် . . .”

“အာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲကွ . . . သူ့ဘာသာသူ နေစမ်းပါစေ ”

သူ့အဆိုကို ထွဋ်မောင်က ငြင်းသည်။

“စောစောက မင်းမတွေ့ဘူးလား . . . ငါ့ကို ဘလိုင်းကြီး
မျက်စောင်းထိုးသွားတာ . . . ဒါ တမင်စစ်ကြေညာတာကွ . . . ရှောင်သွားရင်
ကိုယ်ညှံရာကျသွားမှာပေါ့ . . . လာပါ . . . မင်းက ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး . .

ငါပြောသမျှ ငါလုပ်သမျှကို ဖော်လိုလေးပဲ လိုက်ပေး . . .လာ . . .”

ယက်ကန် ယက်ကန်လုပ်နေသော ဆရာသမားကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်ပြီး သူသူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ကျားဝတ်ဘောင်းဘီ တစ်ထည်ကို ကိုင်ကြည့်ဟူသော သဘောဖြင့် မျက်စပစ်ပြဖြစ်သည်။

ဆရာသမားက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဘောင်းဘီကို ကိုင်သည်။

သူမက သူတို့နှစ်ကောင်ကို ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့် ကြည့်သည်မို့ အကွက်က အလိုလိုစိုက် ကာ သွားသည်။

“အဟမ်း . . .ဟေ့ကောင် ထွဋ်မောင် ဘာလဲ မင်းဘောင်းဘီဝယ်မလို့လား . . .”

“အေး . . .”

ထွဋ်မောင်ကလည်း ယောင်နနနှင့်ပင် ‘အေး’ ဟု ဆိုသည်။

“မင်းကလည်းကွာ . . .ဖုန်း Handset ဝယ်ထားတဲ့ အကြွေးတောင်မကျေသေးဘူး . . . အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ဦးမလို့လား . . မင်းတော်တော်အသုံးအဖြိုးကြီးတဲ့ကောင်ပဲကွ . . .”

အနည်းငယ်ကျယ်သော သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ကိုစူးစူးကြည့်သည်။ သူ တမင်ပင် ပြော်ချော်ချော်ဖြင့် မသိသလို ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်နေတုန်း သူမက သူ့ဆီတန်းတန်းကြီး ရောက်ချ လာသည်။

“ဒီမှာ . . .”

“ဪ . . .ခင်ဗျားပါလား . . .ဒါနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ . . .”

“ရှင်ကိုခေါ်တာ . . .”

အူကြောင်ကြောင်လုပ်သောသူ့ကို သူမက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပင်
'ရှင်ကိုခေါ်တာ ' ဟု ဆိုသည်။

“ဘာလဲ ဖုန်းပျောက်ပြန်ပြီလား . . .”

သူ တမင်ပင် အူကြောင်ကြောင်ပုံလုပ်ကာ မေးဖြစ်သည်။

“ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ . . .”

သူမက အံ့ကိုကြိတ်ကာ ဒေါသဖြင့်ဆိုသည်။

“ဟောဗျာ . . . ဖုန်းပျောက်တာဆိုရင်တော့

ဒီတစ်ခါကောက်တွေ့ထားတာ မရှိဘူးနော် .. အတည်ပြောတာ . . . အတည်”

ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမကခါးကို
ထောက်သည်။

ပြီး . . .

“ဒီမှာ ရှင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား . . . စောစောက Handset
ဝယ်ထားတဲ့အကြွေးတွေ မကျေသေးဘူး .. ဘာဖြစ်တယ်ညာဖြစ်တယ်နဲ့
ရှင်ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ . . .”

“အဲဒါလား .. ဒီကောင့်ကိုပြောတာ .. ဟုတ်တယ်နော် .. ထွဋ်မောင် ..
.”

“မဟုတ် .. အဲလေ . . . ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်”

ထွဋ်မောင်က မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် အထစ်ထစ်
အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ထောက်ခံသည်။

“ကြည့်ရတာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိသွားတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဘာ . . . တိုက်ဆိုင်သွားတာ ဟုတ်လား . . .”

သူမ၏ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အမေးကို သူက စပ်ဖြဖြနှင့်ပင်

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ဆိုဖြစ်သည်။ သူမက မျက်နှာကိုမဲ့သည်။ပြီး ...

“တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီ တိုက်ဆိုင်မှုက

တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ ... သူ့ကို ပြောချင်ရင် ‘Handset ဖိုး
အကြွေးတွေ မကျေသေးဘူး ..’ ဆိုတဲ့စကားကို ဘာကိစ္စ သူ့ကိုကြည့်မပြောဘဲ
ကျွန်မကို ကြည့်ပြောရတာ လဲ .. ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး တမင်ပြောတာ ... ဒါ
တိုက်ဆိုင်တာလား ... ”

“အဟော် ... ဒါလား .. ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် .. အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့
အကျင့်ပါနေတဲ့ စရိုက်တစ်ခုပါ .. တစ်ခါတလေ .. ကျွန်တော်က
စကားပြောရင်မျက်လုံးကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ပြောတတ်ပြီးတော့
တစ်ခါတလေကျပြန်တော့လည်း မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ပြောတတ်ပါတယ် ... ဟော
ဒီလိုမျိုး ... ”

ဟောဒီလိုမျိုးဟု ဆိုရင်းက သူ့မျက်လုံးကို တစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီးမှ
နှစ်ဖက်စလုံးကို စုံမှိတ်ပြဖြစ်သည်။

သူမက သူမကိုယ်သူမ ကျွန်မဟု သုံးလာသောအခါ သူကလည်း
ရွံ့ပြီးသူ့ကိုယ်သူ ‘ကျွန်တော်’ဟု တမင်သုံးပစ်လိုက်သည်။

“ယောက်ျားလုပ်ပြီး ... စကားကို ဗလောင်းဗလဲ
တော်တော်ပြောတတ်တာပဲ ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ .. အားလုံးက ဒီလိုပဲ ချီးကျူးကြတယ် .. ”

သူမ၏ စကားကို ပြောချော်ချော်နှင့်ပင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်မို့ သူမက
ဒေါအကန်ကြီး ကန်သွား သည်ထင်၏ ။

“ရှင် . . . ရှင်”

ဟုသာ ရေရွတ်ပြီး စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ကာနေသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ . . .”

တိုးတိုး . . . တိုးတိုးဖြင့် အံ့ကြိတ်ကာ တခြားလူတွေ မရိပ်မိအောင် ရန်ဖြစ်နေကြတာ . . . သူတို့နားကို သင်းသင်းနှင့်ဝါဝါတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြကာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် မေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . လာ . . သွားမယ် . .”

ဒိုင်းခနဲ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး သူမ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးထွက်ချသွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ထွဋ်မောင်က . . .

“အားနာစရာကြီးကွာ . . .”

ဟု ရေရွတ်သည်။

“ချစ်စရာကောင်းလို့ စတာပါကွာ . . .”

“ဟေ . . .”

သူ့စကားကြောင့် ထွဋ်မောင်က အံ့အားတသင့်ဖြင့် ‘ဟေ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်လား . . . ငါ အဲဒီ လို ပြောခဲ့လား”

ထွဋ်မောင်၏ စကားကို သူ ထိုသို့ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် . . ချစ်စရာကောင်းလို့စတာပါ . . ကွာတဲ့ . . တစ်လုံးမှ မလွဲဘူး . . အဲဒီ အတိုင်း ပြောခဲ့တာ . . .”

ထွဋ်မောင်က မျက်လုံးကြီးပြူးကာထားရင်းက ဆိုသည်။

“ကြည့်ရတာ ငါ့ကောင် ဒီစွာတေးမလေးကို ဈာန်လျှော့ပြီ နဲ့တူတယ် . .

.”

လှဦးက သူ့ကိုပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“ဟုတ်ပါကွာ . . ဘွဲ့သာရလာတယ် . . ဟိုကောင်မလေး

ဆိုလည်းမကြိုက် . . ဒီကောင် မလေးဆိုလည်း ဘာပြုတယ်၊ ညာပြုတယ်နဲ့
အပြစ်ချည်းပြောနေတဲ့ကောင်က . . ဒီကက်ကက်လန် နေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ကျမှ
မပြောဖူးတဲ့စကားတွေပြောလို့ . . . အေးလေ . . ဟိုကလေးမကလည်း
အတော်ချောတာကိုး . . .”

“ဟုတ်ပါ . . ထွဋ်မောင်ရာ . . မင်းပြောတော့မှ ငါလည်း

သတိထားမိတယ် . . . ငါ့ကောင်က ယွန်းရဲ့ အကြောင်းများ
ပြောနေတဲ့အချိန်ဆိုရင်လေ မျက်နှာကြီးကိုပြုံးလို့ . .

ဘုရားသိကြားမလို့ ဟိုကောင်မလေးမှာ ရည်းစားသနာရှိ နေပါစေဗျာ . .

.”

လှဦး၏ စကားအဆုံးမှာ ထွဋ်မောင်က . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ . . .”

ဟု ဆိုသည်။

လှဦးက . . .

“ဘာဖြစ်ရမှာလည်းကွ . . တက္ကသိုလ်မှာတုန်းကကျတော့ သူ့ကိုယ်သူပဲ
သူတော်စင်လိုလို၊ မိန်းမတွေနဲ့ပဲ မပတ်သက်ချင်သလိုလို ကောင်ကအခုမှလာပြီး
ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နဲ့နေတာကို ကြည့်မရ လို့ကွာ . . . ဟိုကသာရည်းစားဘာညာ
ဘာညာရှိရင် ဒီကောင့်အသည်းကွဲပြီ . . . ကဲ . . . မကောင်း ဘူးလား . . .”

“အေး . . . ကောင်းသားပဲကွ . . .”

အတိုင်အဖောက်ညီညီပင် သူ့ကိုဖဲ့နေကြသော ဘော်ဒါနှစ်ကောင်၏
မေတ္တာစကားများကြောင့် သူ နင်တင်တင်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။

“ငါကချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောတာပါကွာ .. ချစ်တယ် ..
ချစ်မယ်လို့မှ မပြောသေးတာကွာ ...”

“ပြောလို့လည်းမရဘူးလေ .. ဟိုကောင်မလေးက ချောကချောနဲ့ ...
ဒီအချိန်အထိ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ရည်းစားကတော့ ရှိမှာသေချာတယ် ...”

သူ့စကားကို လှဦးက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပဲငေါ့သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ .. အိမ်ထောင်ကျပြီးသားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ...”

နောက်ဆက်တွဲဆိုလိုက်သော ထွဋ်မောင်၏စကားက ပို၍ ပင်
အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားစေသည်။

“မင်းတို့ကလည်းကွာ .. လူတစ်ဖက်သားကို
လျှောက်ပြီးထင်ကြေးပေးနေကြတယ် .. မဟုတ် ရင် အားနာစရာကြီး ...”

“အောင်မာ .. မာ .. အခုမှ အားနာစရာကြီးတွေ ဘာတွေလုပ်နေတယ် .
..”

သူ့စကားကို လှဦးက ‘အောင်မာ’ ဟု အစချီကာဆိုရင်းရယ်သည်။

“နေပါဦး ... မင်းက အဲဒီ ကောင်မလေးကို ဘာကြည့်ပြီး
ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောရတာ တုံး ...”

ထွဋ်မောင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်ပေါက်နေသော သူ့ကို ကြည့်ရင်း
ပြုံးစိစိဖြင့် မေးသည်။

“ငါနဲ့ စကားပြောတိုင်း ငါ သတိထားမိသလောက် သူ
ဒေါသထွက်လာရင် မျက်နှာကလေးနီနီသွားပြီးတော့ ရှက်အမ်းအမ်းကြီး
ဖြစ်ဖြစ်သွားတာကို သဘောကျတယ် ... ငါ ကောင်မလေးတော်တော်များများ

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်တာကို မြင်ဖူးတယ် .. ဒါပေမယ့် သူက ပိုထူး ခြားနေတယ်ကွ
...

သူ့စကားအဆုံးမှာ လှဦးက ...

“ငါ့ကောင်ကြီးတော့ သွားရှာပြီ”

ဟု ထောပနာပြုသည်။

ထွဋ်မောင်ကတော့ ‘ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်’ ဟု တမင်စုတ်သပ်ရင်း
ခေါင်းကိုရမ်းသည်။ သူက တော့ပြောချင်သမျှကို ပြောလိုက်ရ၍ လားမသိ။
ရင်ထဲပေါ့ကာသွားသည်ကတော့ အမှန်။

“သူ့ကို နင်ဘယ်လိုသဘောရလဲ ...”

“ဘာကို ဘယ်လိုသဘောရရမှာလဲ”

ဝါဝါ၏ အမေးကို သူမ ဘုတော့ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ လူနဲ့ ... နင်ပြဿနာနှစ်ခါလောက်တက်ပြီးတာ

တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ... အခုတလော အဲဒီ လူရဲ့ပုံစံက ထူးခြားနေသလားလို့ပါ ..
.နင့်ကို လိုက်လိုက်ငေးနေပြီး မသိမသာများ လိုက်ကြည့်နေသလားလို့ .. နင့်ကို
စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်တာပဲ ...”

သင်းသင်းက စဉ်းစားရင်းဆိုသည်။

“သူ့ဘာသာသူ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ခိုက်နဲ့ကြုံလို့နေမှာပါဟာ .. ကဲ ..

လိုက်ကြည့်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ .. ငါ့မှာ ကိုကြီးရှိပြီးသားပဲ .. ကိုကြီးကလွဲရင်
ဘယ်သူကြည့်ကြည့် မကြည့်ကြည့် ဂရုကို မစိုက်တာ”

သူမ၏ စကားကြောင့် ဝါဝါနှင့်သင်းသင်းက

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်သည်။

“ငါတို့ကတော့ နင့်ကို အဲဒီ ကိုကြီးဆိုတဲ့လူနဲ့ သဘောမတူဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး...”

သင်းသင်း၏ စကားကို သူမက ပြန်၍ အမေးရှိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကိုတော့ ပြောမပြတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် အဲဒီ လူကိုကြည့်ရတာ မရိုး သားသလို ခံစားရတယ်... အဲဒီ လူက မာယာများနေသလိုပဲ ခံစားရတယ်”

ဝါဝါ၏ စကားကြောင့် သူမက...

“ဝါဝါနော်...”

ဟု နှုတ်ခမ်းစုရင်း ဟန့်သည်။ သဘောက ‘သူမ မကြိုက်ဘူး’ ဟုသောသဘော။ ဝါဝါနှင့် သင်းသင်းကတော့ ဒုတိယအကြိမ် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။

Computer သင်တန်းကို လှဦးတို့နှစ်ကောင်စလုံး မလာကြသည်မို့ တစ်ယောက်တည်း သူ ငေါင်နေရသည်။

သင်တန်းဆင်းချိန် အိမ်ပြန်ရန် သူကားရှိရာ ကားပါကင်သို့အလာ ဘေးမှနေ သူမကိုယ်တိုင် မောင်းသောကားက ပွတ်ကာသီကာ မောင်းထွက်၍ သွားသည်။

လူကို တိုက်မိသွားရလောက်အောင်နီးကပ်မနေသော်လည်း ရုတ်တရက်မို့ သူ လန့်ဖျပ်ပြီး ဘေးကို ကမန်းကတန်း ရှောင်ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကိုပင် သူမတို့သုံးယောက်က ဝါးခနဲ လှောင်ရယ် ရယ်သွားကြသည်။သူမတို့သည်လည်း ဤComputer သင်တန်းမှာ တက်နေကြသော်လည်း အခန်းမတူသည်မို့ မည်သည့် Course ကို တက်နေမှန်း သူမသိ။ သင်တန်းသို့ လာချိန်နှင့် ပြန်ချိန်များ တူနေသည်ကိုတော့

သတိထားမိသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် သူမသည်လည်း သူ့အားနောက်ပြောင်ကာ သွားသည်ကိုတွေးရင်း ‘ကလဲ့စား ချေတတ်သားဟ’ဟု တွေးကာ ပြုံးဖြစ်သည်။

ကားပေါ်တက်ကာမောင်းထွက်ခဲ့ရင်း အတော်လေးမောင်းမိသောအခါ ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ကာ ထားရင်း လမ်းပေါ်မှနေ သူ့ကားကို တားနေသော ဝါဝါကို သူမြင်နေရသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမတို့ကား၏ အနောက်ဘက်ရှိ ဘယ်ဘက်ဘီး ပြားကပ်ကာ ပေါက် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘီးအပိုပါသော်လည်း မိန်းကလေးများဖြစ်သည်မို့ မပြုတ်တတ် မပြုတ်ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

သူ့ကားကိုရပ်ကာ ကားပြတင်းမှန်ကို ချလိုက်သောအခါ ဝါဝါတစ်ယောက် ‘ဟောတော်’ ဟု ရေရွတ်ရင်း လျှာတစ်လစ်ဖြစ်ကာ သွားသည်။ သူ့ကားမှန်းမသိ၍ မို့ တားလိုက်ဟန်တူသော ဝါဝါက စောစောကမှ လှောင်ကာပြောင်ခဲ့သော သူ့ကိုမှ အကူအညီတောင်းရန် တားလိုက်မိသည်မို့ အကူအညီ ပဲတောင်းရမလို မတောင်းရတော့မလို ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

“ဘာ ကူညီရမလဲ . . .”

မျက်မှန်ကိုချွတ်ရင်းမေးသောအခါ သူမတို့သုံးယောက်က ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသော သဘောဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ပြူးတိပြူးကြောင်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

ဝါဝါက ‘မထူးတော့ဘူး အကူအညီတောင်းလိုက်တော့မယ်’ ဆိုသော သဘောဖြင့် မျက်စပစ်ပြ သည်။ သူမကတော့ မသိယောင်ပြုကာနေသည်။ သင်းသင်းက ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဝါဝါက ...

“ဟိုလေ ... ကားဘီးပေါက်သွားတာ မလဲတတ်လို့ အဲဒါ”

“ကူညီပါဦးလို့ ...”

ဝါဝါ၏ စကားမဆုံးခင်မှာ သင်းသင်းက ဝင်၍ ဆိုသည်။

“ဪ ... ရပါတယ် ...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ သူ့ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ကာ သူ့ကားထဲမှ

Tools Box ကို တစ်ပါတည်း ယူလာကာ ... သူမတို့ကားဘီးကို
လဲတပ်ပေးဖြစ်သည်။

သူ ကားဘီးလဲပေးနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ဘေးမှနေ ဝါဝါရော၊

သင်းသင်းပါ ကွင်းတွေ၊ ခွတွေ ယူပေးပြုပေး လုပ်ကူနေသော်လည်း သူမကတော့
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မသိသလို လုပ်ကာနေသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ သင်းသင်းက ...

“အားနာလိုက်တာရှင် ... ကျေးဇူးပဲနော် .. ဒုက္ခပေး
သလိုဖြစ်သွားတယ် ..”

“ရပါတယ် ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုခင်လို့ တမင်

ခင်ဗျားတို့မျက်နှာနဲ့ ကူညီတာပါ ... ကဲ .. သွားပြီနော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဝါဝါနှင့်သင်းသင်းက ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ဆိုနေချိန်မှာ သူမကတော့

နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မျက်စောင်းကြီးခဲကာကြည့်ရင်း ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

သူကလည်း သူ။ တမင်ပင် သူမကိုစချင်စိတ်ဖြင့် နှိပ်ကွပ်ခဲ့သည်ကိုး။

ကားကိုမောင်းထွက်လာ ရင်းက ဟက်ခနဲ သူရယ်ဖြစ်သည်။

အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ပိုဖြောင့်တာပဲဟ ... နင်ရော ဘယ်လို မြင်လဲ ..

သင်းသင်းက ပြုံးစိစိဖြင့် သူမကိုမေးသည်။

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ...”

သူမတမင်ပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ပြန်မေးဖြစ်သည်။

“အံ့မယ် မယ်....ရူးချင်ယောင်ကဆောင်နေသေတယ်...စောစောက

နင့်ကားကို ကားဘီးလဲပေးတဲ့ဟိုလူကို ပြောတာ....ဘာတဲ့

သူ့သူငယ်ချင်းတွေခေါ်တာကြားဖူးတယ်...တေဇဆိုလား...အဲဒီ လူကိုပြောတာ....”

ဝါဝါက အကျယ်တဝင့်ရှင်းပြရင်းက ဆိုသည်။

“ဪ စောစောက

လူကိုပြောတာလား....အင်း....မဆိုးပါဘူး.....ရွက်ကြမ်းရေကျိုအဆင့်တော့ရှိသားပဲ

တမင်မျက်နှာကိုချီရင်းဆိုသော သူမ၏ စကားကြောင့်

သင်းသင်းတို့နှစ်ယောက်ကတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း

မျက်ခုံးပင့်ပြကြသည်။

“သေချာတာကတော့ နင့်ကိုကြီးဆိုတဲ့လူထက် အများကြီးချော လုံးဝကို

ပြောနိုင်တယ်....”

ဝါဝါကတမင်စချင်ဟန်ဖြင့် သူမကို ပြုံးစိစိဖြင့် ဆိုသည်။

သင်းသင်းကပါ“ဟုတ်ပ”ဟု ထောက်ခံသည်။

“နင်တို့ မကြားဘူးဖူးလား.....လှတာမက်ရင် ညစာခက်တယ်တဲ့...

လောကကြီးမှာ ရုပ်ဖြောင့်ပြီး အသုံးမကျတဲ့ လူတွေ တစ်ပုံကြီး....ရုပ်အသင့်အတင့်

ရှိပေမယ့် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေမှာ အရည်အချင်းရှိရှိနဲ့

အောင်မြင်နေတဲ့သူတွေလည်း တစ်ပုံကြီး ရှိနေတာပဲ.....ငါကတော့ ပထမလူမျိုးနဲ့

ဒုတိယလူကို ရွေးချယ်ဖို့ဖြစ် လာရင် ဒုတိယလူမျိုးကိုပဲရွေးမယ်..”

“ဒါဖြင့် နင့်ရဲ့ရွေးချယ်မှုမှာ အချစ်မပါဘူးပေါ့....”

ဟု သင်းသင်းက ဆိုသည်။

“အေး...နင်တို့ပြောပြနေတဲ့ အချစ်ဆိုတာကို ငါ အယုံအကြည်ကို
မရှိတာ...ရှိတယ်လို့ကို မအောက်မေ့ဘူး.....”

သူမ၏ အဖြေကို ဝါဝါက “ဟောတော့” ဟု ရေရွတ်သည်။
သင်းသင်းကတော့ ပခုံးတွန့်သည်။

* *